

ostenderent se opus habere hoc spiritu, nec illas cum alio obiri posse, hoc sufficiens esset argumentum. A
 eius quod in hac re statuit: sed quum ille nusquam id ostenderit, imò in primo libro de locis affectis,
 capite ultimo scribat, naturalibus instrumentis insitam esse suam vim, animalibus verò eam imitti, ta-
 quam radios solis absque substantia aliqua, nihil est profectò, quod nos cogat hos spiritus animales
 recipere: nam si animalis spiritus author est actionum, quæ ab animali facultate proficisci dicuntur,
 necesse utique erit, ut ille vnà cum facultate feratur ad partes infimas corporis, quæ mouentur, &
 sentiunt: nam quo pacto seruire poterit illis actionibus si ad eas partes, a quibus nervi nascuntur
 nequaquam perueniet? quod si fit, descendet igitur spiritus, leuis alioqui, in quo aeream & igneam
 substantiam præualere, quemque suapte natura sursum ferri, ipse scribit: at si sursum natura fertur,
 descendet ergò violenter impulsus: sed a quo hæc violentia? & qua ratione quod violenter fit in
 nobis, non sentitur? aut durare potest, vel instrumentum esse naturæ, quæ nihil huiusmodi insti-
 tuit, quod ad vitam animalis sit necessarium. An fortè euidentis illa demonstratio de spiritu anima-
 li sumitur, quod vno clauso oculo, alterius pupilla dilatari dicitur: quod si verum est, nec aliter B
 fortè id fieri potest, quàm quod spiritiuosa substantia, quæ ad vtrumque oculum ferri solet, ad eum
 qui agit, & videt, vniuersa perueniat, ne quid ociosum in natura sit: tamen ex hoc non cogimur
 spiritum aliquem animalem ponere: nam per arterias, non autem per nervos, ut hæctenus a multis
 temerè creditum est, ad oculum venit hic spiritus, quem propterea non magis animalem esse existi-
 mandum est, quàm qui manum, aut pedem, aut venam, vel arteriam, dum agunt partes, inflat. Dicit
 igitur ille quantum velit, spiritus esse animales, & eos esse animæ essentiam, aut primum animæ in-
 strumentum, illorumque beneficio exerceri vniuersas animales actiones: certè si non afferat euidentem
 illam suam probationem, quæ nusquam legitur, nec esse potest, nequaquam parati sumus illius opinio-
 nem recipere, tot tantisque rebus (vt postea etià ostendemus, quum absurda docebimus, quæ hæc spiri-
 tuum multitudinem sequuntur) prorsus repugnantibus. Cæterum de vitali quid dicemus, quem esse, fa-
 tetur probari non posse, sed rationi consonum esse vt recipiatur: sed cui rationi est consonum, aut ex C
 qua re argumenta sumi possunt, quibus vel sensus vel intellectus acquiescant? Quod si de vitali nihil
 afferre potest, quem fatetur esse, quid dicet de naturali? quem esse dubitat, aut certè nunquam aperte
 illius mentionem facit, sed relinquit ex violentis interpretationibus exprimendum, eliciendumque. Sed
 enim non solum illa quæ hæctenus sigillatim contra vnumquemque spiritum adduximus argumeta,
 verum alià etiam quæ pugnant contra vniuersam illorum multitudinem refellunt opinionem de tri-
 plici, aut duplici genere spirituum. Atque illud primum, quod actiones in nobis fieri non possent: nam
 quum calidi natiui, & vt sæpe scribit Galenus spirituum motu fiant omnes animi, & corporis fun-
 ctiones, necesse est, perpetuò inter se misceri, & ex mistione corrumpi hos spiritus: quod docent affe-
 ctiones, quæ in nobis fiunt: etenim in timore, animi defectu, rigoreque febrium vniuersi spiritus liqui
 sunt, cum sanguine deserunt externas partes, & ad cor contrahuntur: in gaudio verò, ira ijdem ad ex-
 ternas partes erumpunt: quo casu nonne animales descendunt de cerebro, & cum vitalibus, ac natu-
 ralibus miscentur, & rursus ij simul cum animalibus ad cerebrum ascendunt? ita profectò fateamur oportet, nisi
 velimus nobis ipsis, & sensibus nostris repugnare. Itaque si vitales certam formam desiderant, D
 distinctam ab animalibus spiritibus, adeo vt nequeat apius esse vitalis ad eas actiones exercendas, quæ
 animalem postulant: & e contra, si tenuior est, & purior animalis, quàm vitales operationes requi-
 rant, quo pacto poterunt actiones partium fieri ex misto hoc spiritu? simplicem enim & proprium sin-
 gulis functionibus eum esse volunt: at (vt diximus) minimo momento per animi, & corporis pas-
 siones illos misceri est necesse, nec est aliquid ostendere, quod illos segregare, & seiungere valeat:
 nec possunt quidem subito regigni simplices ex eo confuso & composito spiritu, præsertim anima-
 les, qui tantos plexus, tot locos, tantam elaborationem, & variam materiam volunt. Idem licet
 probare ex modo quo illi dicunt ab his spiritibus fieri actiones: statuunt enim naturalem vim, per
 spiritum naturalem delatum per venas spargi ab hepate in vniuersum corpus: vitalem autem facul-
 tatem unam cum spiritu vitali, tãquam proprio uehiculo a corde emanare per arterias, animale uerò
 descendere a cerebro per nervos, simul cum spiritu animali: quod si fit, nonne perpetua quædam pu-
 gna inter illos orietur? aut certè ineptus reddetur quilibet illorum ad sua munera obeunda: etenim si
 partes quæ sentiunt, & mouentur viuunt ac nutriuntur, oportet sanè illas simul recipere tres eos
 spiritus, sine quibus facultates esse non possunt. At si hoc conceditur, qua ratione poterit ea pars
 aliquam ex illis operationibus edere? nam si motus, & sensus postulant tantummodo animale
 spiritum, quid fiet quum ille iam cum vitali, & naturali est confusus: quod enim eum alio per
 mistum est, aptum esse nequit ad ea præstanda, quæ simplicem unius naturam requirunt. Ideò
 enim Galenus negabat vitalem spiritum qui in arterijs etiam illis quæ iam constituunt suam ple-
 xum teticularem idoneum esse animalibus functionibus, quod nondum planè exuerit suam forma-
 nec perfectionem eam acceperit, quæ animalis spiritus exigit, sumereque putatur in cerebri cavitati-
 bus. At idem ne est, si postea quam eam accepit, rursus amittit ob mistionem alterius rei, quam
 ineptam ad hoc officium iam esse statuimus. Temerè ergò natura nervos, arterias, uenas, perpetua
 tua